

Az új örökmozgó

1-3. fejezetek

© Bors Gábor, 2015

www.mkmuhely.hu

A hajnal csendjébe egy rövid zizzenés hasított, olyan, mint amikor egy óvatlan szúnyog belerepül az elektromos csapdába, a másodperc tört részéig felfénylik, majd élettelenül aláhull.

Dravo Nork összerendezte gondosan megkomponált álmában, és kinyitotta a szemét. Egy pillanatra megriadt, mert az álom és ébrenlét határához hosszú évek óta szorosan kötődő lágy, egészen halkán induló és lassan egyre erőteljesebbé váló relaxációs zenét nem hallotta. Néhány pillanattal később teljesen felébredt, és óvatosan, a feje megmozdítása nélkül felnézett a mennyezetre, ahová hálószobájának egyik apró, de annál hasznosabb szerkezete hipnotikus kék fényrel felvetítette a pontos időt. A harminc centiméteres számok 5 óra 47 percet mutattak, azaz tizenhárom perccel ébredt korábban a megszokottnál – ez a különbség nagyobb volt, mint amennyit ébredése az elmúlt egy év során összesítve ingadozott. Fel kell hívnia az orvosát, doktor Emily Grace-t valamikor a nap folyamán.

Rövid elmélkedés után Dravo Nork úgy döntött, hogy a visszaalvás fárasztó műveletébe nem fog bele tizenhárom perc kedvéért, inkább ennyivel meghosszabbítja a napot. Az ágyban tétlenül fekvés elképzelhetetlen volt, ezért elkezdte a minden reggelét megkeserítő rítust, amelynek során 196 cm hosszúságú és 117 kg nettó tömegű testét újra és újra visszatornássza az életbe. Először lábujjait mozgatta meg óvatosan, előre és hátra, majd körbe-körbe. Egy perc után kezének hosszabb, nagyobb tömegű ujjai is bekapcsolódtak a gyakorlatba, amelyet aztán további hosszú percekig folytatott, mielőtt a csuklók és a bokák is

mozgásba lendültek volna. A megmozgatott izmok és testrészek száma egyre növekedett, és alig tizenöt perc elteltével Dravo Nork a fejét is megmozdította. Itt egy kicsit elsiethette a gyakorlatot, mert nyakizmai a szokásos legyőzhető nehézség helyett üvöltöttek a fájdalomtól, de a harmadik mozdulatsorra már jobban reagáltak, és így szépen lassan a férfi egész teste részese lett a furcsa, de orvosilag roppantul hatékony mozgássorozatnak.

Majdnem harminc percig tartott, amíg Dravo Nork felült, és lábait az ágyról a padlóra helyezte. Túl volt a nap legnehezebb szakaszán – a felkelés során izmai már bemelegedtek annyira, hogy a spontán mozgásokat megfelelően, sérülés veszélye nélkül végezhessek, de a hosszú órákig egy helyben fekvést igénylő alvás utáni első fél óra a koncentrációról és a félelemről szólt. A férfi felállt az ágy széléről, és körbesétált a lakosztálynyi méretű, de lényegesen egyszerűbb berendezésű szobában, majd felnézett a mennyezetre. 6:19. Egy kis időt a felkelési rutin gyorsabb végrehajtásával is nyert, ezért a pontban 6:35-kor érkező reggeli étkezésig még több mint negyed óra szabadon felhasználható ideje keletkezett. Dravo Nork nagyon megbecsülte az ilyen kis nyereségeket – törékeny testének naponta tíz óra kondicionált alvásra volt szüksége, és további közel három órát fordított arra, hogy izmait, csontozatát, keringését és a többi bonyolult belső szervrendszert megfelelő kondícióban tartsa. Ilyen feladat volt a felkelési rutin is. Bár naponta tizenegy óra idő, amit az ember az „élésre” fordíthat, nem tűnik soknak, Dravo Nork mégis mélyen egyetértett azzal, amit jelen életformájának megkezdésekor akkori orvosa mondott neki: a huszonnégyből tizenegy étellel töltött óra

összehasonlíthatatlanul több, mint ha az ember napi huszonnégy órában halott.

A férfi rövid úton eldöntötte a szabadon eltölthető tizenhat perc sorsát: ma reggel felvétel helyett előben nézi meg a reggeli hírműsort a Sensa-O-TV-n. Halk, kimért hangon utasítást adott a térhatású készülék bekapcsolására, és bemondta a csatorna nevét.

‘... és ezzel semmissé teszi hosszú évszázadok fizikai eredményeit,’ üvöltötte a mikrofonba egy csiricsaré öltözetű fiatal bemondó, és mondandóját alátámasztandó lelkesen kalimpált a karjaival, miközben körbeugrándozta az adás nézőit.

‘Ez volt tehát rövid bemutatónk az évszázad, de talán az egész évezred legfalrengetőbb találmányáról, az új örökmozgóról, más néven Perpetuum Mobile Novaról. Most pedig következnek az első, az egyetlen, a kizárólagos interjú nem mással, mint magával a feltalálóval! Hölgyeim és uraim, professzor Graham Sohl!’

Egy idős férfi botladozott be zavart tekintettel a díszletek közé. Dravo Nork lassan sétálgatott a szobában, ösztönösen kikerülve az ügyetlenkedő professzort, és érdeklődve várta a folytatást.

Alig tíz kilométerrel távolabb ugyanez a csatorna volt látható egy kicsi, komfortos szoba síkképernyős TV-készülékén – a szoba tulajdonosa szívből gyűlölte a Sensa-O-t. Dravo Nork bizalmas tanácsadója szintén reggel hat órakor ébredt, viszont ő rutinszerűen a televízió híreivel kezdte a napot. Az örökmozgóról szóló műsort szájtátva nézte végig, majd az interjú harmadik percében, amikor elhangzott a „mozgási energiává alakítható” kifejezés, rémült kiáltással felugrott, és a TV lekapcsolása nélkül ordítózni kezdett kis kommunikációs készülékével, miszerint „piros fokozatú riadó lépett érvénybe”, és a Holistate Olaj minden második szintű vezetője, valamint Dravo Nork elnök legkésőbb egy órán belül jelenjen meg a székház elnöki tárgyalójában.

‘Üdvözlöm az egybegyűlteket, és köszönöm, hogy mindannyian pontosan érkeztek,’ nyitotta meg a rendkívüli ülést Dravo Nork 7 óra 20 perckor.

‘Jó reggelt, elnök úr, jó reggelt, Dravo,’ hangzott az egybegyűlteket egyhangú, kissé álmos mormogása, akik közül senki nem szokott olyan korán kelni, mint a Holistate Olaj feje. A vezetőség hölgytagjai csak diszkréten voltak nyüzögtek egyes sminkjeik alatt, az urak viszont látványosan lehasznált benyomást keltettek, különösen Lomas Reed nagykereskedelmi és partnerkapcsolati ügyvezető, aki hajnali négy órakor lépett ki a város egyik jó hírű bordélyházának ajtaján, hogy aztán pirkadat után kerüljön ágyba.

‘Amint azt tudjátok,’ folytatta Nork, ‘piros riasztást tett közzé a vezetőség egyik tagja, amire az elmúlt hat évben nem volt példa – vannak olyanok közöttetek, akik akkor még nem is dolgoztak nálunk. Az illető, aki a Holistate Olaj puszta létét is veszélyben érzi, nem más, mint bizalmas tanácsadóm, Kilian Fiennes. Miután Kilian az együtt töltött tíz év alatt megszámlálhatatlan döntésemben játszott fontos szerepet, roppantul aggódva várom a mondanivalóját – bár sokkal jobban örülnék, ha kivételesen tévedne, és vaklárma lenne az egész. Bár akkor minden bizonytal elevenen megnyúznám.’ A kötelező nevetés után Dravo Nork kinyújtotta a karját Fiennes felé, és megbillentette a fejét annak jeléül, hogy a tanácsadóé a szó.

‘Köszönöm, Dravo,’ – állt fel az asztal mellől az alacsony, vékony férfi. ‘Szívből kívánom, hogy bárcsak a nap végére lenne lehetőségem megnyúzni engem, de sajnos ennél rosszabb a helyzet. Nos, Hölgyeim és Uraim, röviden összefoglalnám, miért is ugrasztottam ki mindenkit ilyen korán az ágyából e szép őszi hajnalon. Bár a Ti érdeklődésetek elsősorban gazdasági irányú, nyilván tisztában vagytok az elemi fizikával, és egy hozzá kapcsolódó népszerű legendával. Az örökmozgóról van szó.’ Fiennes itt hatásszünetet tartott, amit Reed arra használt fel, hogy a jobbán ülő marketing- és termékfejlesztési igazgatónő fülébe súgjon valamit, amitől az felkuncogott.

‘Nem, kedves Sun kisasszony, egészen más irányú mozgásokról van szó,’ folytatta Fiennes fanyarul. ‘Az örökmozgó egy olyan berendezés, amely külső beavatkozás nélkül képes folyamatos, időben behatárolatlan mozgásra.’

A tanácsadó újabb hatásszünetet tartott, de az álmatag társaság nem igazán tudott mit kezdeni a hallottakkal. Ezért aztán Lilian Sunde, közkedvelt nevén Lil Sun vette magára, hogy megkockáztasson egy óvatos felvetést.

‘Nem ez az, amiről az általános iskolában azt tanítják, hogy lehetetlen?’

‘De igen,’ bólintott Fiennes. ‘Mégpedig azért, mert ha az „örökmozgó” egy adott mozgási energiával mozog, akkor a mozgása csak akkor lehet határozatlan idejű, ha ebből a mozgási energiából semmit nem veszít el.’

‘És ez miért lehetetlen?’ kérdezte Ms. Sun. A vezetőség két gyakorlatiasabb beállítottságú tagja, Rog Emery és Morgan Aex összenevetett – de csak diszkréten, mert Lilian közismerten nyitott szemléletű volt, és az ember ne rontsa feleslegesen az esélyeit. Kílian elnézően mosolygott, de minden gúnyos él nélkül válaszolt.

‘Nos, a Földön van légellenállás. De ha vákuumot csinálunk, akkor is ott van a berendezés alkatrészei közötti súrlódás. Meg még ki tudja, mi egyéb. A lényeg, hogy a kezdeti mozgási energiának idővel el kell fogynia, és akkor az „örökmozgó” megáll. Eddig érthető?’ Halvány egyetértő mormogás volt a válasz, így folytatta. ‘Haladjunk tovább indirekten. Ha az „örökmozgó” nem áll meg, akkor az energia nem fogy el. Az energia csak akkor nem fogy el a fentebb említett veszteségek hatására, ha pótlódik valahonnan. Mivel az örökmozgó definíciója szerint külső behatás nem éri a berendezést, a pótlás csak a szerkezeten belülről történhet. Ehhez kell egy belső energiaforrás, amely egy idő után megint csak kimerül – tehát elfogy a mozgási energia is, azaz nem örökmozgó az örökmozgó.’

Mozgolódás és mormogás támadt a vezetőség tagjai között, amit Fiennes úgy értékelt, hogy kezdi a társaság megérteni, hogy miről van szó. Mielőtt folytathatta volna, Dravo Nork is megszólalt.

‘Püff neki, newtoni fizika.’ Kilian a váratlan támogatástól megkönnyebbülve folytatta.

‘Pontosan, ahogy az elnök úr mondja. De nekünk most nem a newtoni fizika halála fáj. Ha az örökmozgó mégis létezik, akkor úgy kell működnie, hogy az energiavesztés pótlását valamilyen kifogyhatatlan, belső energiaforrásból oldja meg. Ha pedig ilyen energiaforrás létezik, akkor, kedves barátaim...’ a tanácsadó kivárt pár másodpercet, mielőtt bedobta a bombát, ‘... az olajiparnak befellegzett.’

Később Kilian úgy emlékezett vissza, hogy a vezetőség transzformációja határozottan vidám látványt nyújtott, bár abban a pillanatban ezt egyáltalán nem találta humorosnak. Az öt férfi és a három nő minimálisan sem volt felkészülve egy ilyen fajsúlyú bejelentésre, ezért a következőkben változó ütemben felugráltak, leültek, a kommunikátoruk után kapkodtak, az asztalt verték, vagy egy társukkal próbáltak rövid, de teljesen meddő eszmecsere-t folytatni. Har Allen pénzügyi vezérigazgató-helyettes például sem akkor, sem később nem tudott számot adni róla, miért ordította olyan veszettül a feleségével, aki szintén a második szint tagja volt az ügyfélszolgálat és az emberi erőforrások felelőseként.

A tanácsadón kívül egyedül az elnök nem vett részt az általános káoszban. Bár testének korlátai eleve nem tették volna lehetővé azt az eszeveszett mozgássorozatot, amit a

beosztottjai műveltek körülötte, Kilian biztos volt benne, hogy nem ez a fő oka passzívságának – minden bizonnyal már a következő lépéseken töri a fejét. Ezért Fiennes maga is ezirányba kezdett gondolkodni. ‘Az első kritikus teendő ilyen helyzetekben az, hogy a cirkuszi előadás pont a megfelelő időben álljon meg – a pánikrohamot már tombolják ki magukból az emberek, de még ne menjenek át hisztériába,’ morfondírozott a tanácsadó. Gondolatait megerősítendő Nork már az óráját figyelte, és a bejelentés után egy perc harminc másodperccel mosolyogva intett. Kilian erre mindkét tenyerével egyszerre az mahagóni tárgyalóasztalra csapott. A hatalmas döntéstől a tomboló vezetőségi tagok megmerevedtek, Dravo Nork pedig felemelkedett az elnöki székből.

‘Rendben. Remélem, mindenki sikeresen leküzdötte az első rohamot, viszont megoldani így nem fogunk semmit.’ A vezetőség tagjai némi szégyenkezéssel az arcukon újra elfoglalták a helyüket. ‘Talán nem árulok el titkot, hogy egy perpetuum mobile érkezésére vonatkozó katasztrófaterv nincs a vállalat irattárában, ezért legalábbis az első napok teendőit rögtönöznünk kell. Hölgyeim és Uraim, úgysis régen volt alkalmunk katasztrófatanácsot tartani – lássuk először, kinek mi az első gondolata a helyzetről!’

Nork határozottsága csodát tett a vezetőséggel is – mindenki pillanatok alatt összekapta magát, és a nem hivatalos hierarchia szerint elkezdték sorolni a helyzetértékelő gondolatokat.

‘Az olajból készült energia olcsó – ugyanez elmondható a perpetuum mobiléről is?’ kezdte a sort kérdéssel Har Allen.

‘Szerintem az egész egy nagy hazugság, és ez az úgynevezett tudós a proverbszerű máglyára kerül két héten belül,’ fűzte tovább a kételkedő gondolatot Strom Harnoss, jogi főtanácsos.

‘Közel 100 éve szolgáljuk a lakossági és a vállalati szektort, nem megy az csak úgy, hogy hipp-hopp, lecserélnék minket egy jöttment fantazmagóriájának kétes eredményére,’ vette fel a fonalat Lil Sun is.

‘Csak egy gyermeteg kísérlet ez az örökmozgó, egy mókuserék meghajtására alkalmas. Mi pedig országokat látunk el energiával – hol itt a fenyegetés?’ folytatta Milly Head, aki a Holistate kiterjedt kommunikációs feladatait tartotta kézben.

‘Egy mókuserékből, hogy Milly hasonlatát kölcsönvegyem, nem lesz csak úgy háromszázezer partnerrel rendelkező energia-elosztó hálózat,’ hangolta tovább a kezdődő eufóriát Lomas Reed.

‘Cégünk évtizedek óta nyeri a díjakat az ügyfeleink és alkalmazottaink elégedettsége alapján,’ ezt Silla Allen jegyezte meg láthatóan úgy gondolva, hogy ez a kijelentés nem igényel magyarázatot.

‘Kíváncsi leszek, mennyi ideig tart a mókuserékből piacképes, valódi értéket termelő megoldást csinálni’ mormogta félig magának Aex, aki a létesítésekért felelős ügyvezetőként még közel tíz év felsővezetősködés után is személyesen járt ki a fontosabb projekteket szemrevételezni.

‘Szerintem is marhaság az egész,’ bólogatott csendesen Emery, az ellátási és üzemeltetési terület irányítója.

‘Nem akarom az általános örömködést elrontani, de a fentiektől a részvényárfolyamunk órákon belül a tizedére fog csökkenni, akár működik a mókuserék, akár nem,’ zárta a sort a tanácskozás félhivatalos résztvevőjeként Kilian. Több csúnya tekintet jutalmazta ezért, de amikor a tanács tagjai látták, hogy Dravo Nork elgondolkozva bólogat, akkor hirtelen mindenkinek kisimult az arca. Rövid csend után az elnök felállt, és elkezdett sétálni az asztal körül, hogy izmai karbantartása ilyen kritikus pillanatokban se maradjon el, és így szólt:

‘Nos, köszönöm. Örülök, hogy minden terület megtalálta a testhezálló lehetőségeket a szituációban, és nagyra értékelem minden kolléga és kolléganő kreatív gondolatait, de sajnos először Kilian barátom szörnyen destruktív megjegyzésével kell foglalkoznunk. Teljesen mindegy, hogy ez a fantasztikus örökmozgó (ami vitathatatlanul egy zseniális találmány) valójában milyen lehetőségekkel és korlátokkal rendelkezik – miután a nagyközönség elé hiteles formában van tálalva, és Graham Sohl bejelentését a neves tudósokból álló Nemzetközi Tudományos Kamara is hitelesként erősíti meg, a következő napokban az örökmozgót valóságosnak kell tekintenünk, és ennek megfelelően kell lépéseket tennünk az általa okozott kár mérséklése érdekében.’ Nork nagy levegőt vett, és óvatos kortyokban megivott egy pohár vizet. ‘A mai napon alapvetően a tőzsdei helyzetet kell kezelnünk, és a közhangulatra kell a megfelelő pillanatban a megfelelő hatásokat gyakorolnunk. Első nyilvános teendőnk, hogy kiadunk egy közleményt, amelyben a Holistate Olaj üdvözli az örökmozgót mint a következő évtized legizgalmasabb energetikai találmányát, és

felajánljuk együttműködésünket és anyagi támogatásunkat a további fejlesztésekre.’ Az egybegyűltek rémülten néztek Norkra, aki megvonta a vállát, és hozzátette, ‘ne nézzetek így, ígérni ingyen van. Készítsétek elő a közleményt, és 13:30-kor induljon el minden médiában. Ezzel párhuzamosan állítsatok fel egy stróman-csoportot.’ Nork szünetet tartott, Fiennes pedig alig észrevehetően bólogatni kezdett. A stróman-csoport egy éppen csak legális részvényértékesítési eszköz volt – véletlenszerűen összeválogatott magánszemélyekből állt, akik látszólagos izolációban közepes mennyiségű részvényt adtak el anélkül, hogy a vállalat neve felmerült volna, lehetővé téve, hogy a cég tömegesen váltsa pénzre részvényeit a saját neve formális kompromittálása nélkül. ‘A megszokottnál sokkal több emberre lesz szükség, a teljes részvényvagyon hatvan százalékát elérhetővé akarom tenni a piac számára.’

Szavait rémült felhördülés fogadta, egyedül Har Allen mert megszólalni.’ És milyen találati arányt vársz?’

‘Természetesen nem komolyat – tíz-tizenöt százalék magasságában, legrosszabb esetben huszonöt százalékot,’ felelte pillanatnyi gondolkodás után az elnök, majd hozzátette, ‘Ne aggódjatok. Remek ötleteket adtok nekem, nagy vonalakban a fejemben van a terv. Indítsuk be a gépezetet, és délután egykor megbeszéljük a folytatást. Feltételezem, mindenki tudja, mi a feladata.’

Láthatóan mindenki tudta. Akiknek a Nork által felsorolt teendőkből jutott, azok sietve, a többiek pedig kicsit ráérősebben távoztak az elnöki tárgyalóból. Kilian utolsóként maradt, és egy kérdő pillantást vetett a hatalmas termetű férfira, akire szívesen gondolt úgy, mint barátjára. ‘Minden rendben, Dravo? Segíthetek Neked valamiben?’

Nork mosolyogva bólintott. ‘Minden OK, Kilian. Délután számítok a segítségedre, most szeretnék egyedül lenni, és, hogy úgy fogalmazzak, húst tenni a csontokra.’

Kilian szertartásosan meghajolt, és kiment a tárgyalóból. Azon törte a fejét, hogy milyen tervekkel készüljön délutánra – az mégsem festene jól, ha a Nagy Ember a segítségét kéri, ő pedig nem tud valamilyen frappáns, de mégis átgondolt javaslattal előállni.

Herman Nork hihetetlenül fiatal, alig negyven éves volt, amikor bizalmat szavazott neki a Holistate Olaj tulajdonosi tanácsa, és a vezérigazgatói, majd az elnöki poszt megszerzésével az ifjú titán szeme elől elfogytak a magasztos célok – a korábbi évek esztelen, mindent kipróbáló (és mindenhol sikereket elérő) csapongása után egy feladatkörre kellett koncentrálnia, ami komoly változásokat hozott a személyiségében. Természetesen a világ legnagyobb olajcégét irányítani nem volt egyszerű feladat, és az első években az újdonsült elnöknek mindent bele kellett adnia, hogy megfeleljen a sokirányú elvárásoknak – de néhány éven túl még a piaci környezet folyamatos ingadozása is mintegy rutinná vált a zseniális vezetőnek, és negyvenes évei második felében elkezdtek a gondolatai a stabilitással járó egyfajta véglegesség, és ebből kisebb ugrással az elmúlás körül keringeni. Herman senkinek nem beszélt ezekről a gondolatokról, csak építette magában a valamelyest későn érkező középkori depresszió alapjait – annál nagyobb meglepetést okozott, amikor az 50. születésnapjának reggelén felébredt, megnézte a naptárat, majd annyit mondott Judynak, a feleségének, hogy ‘meg fogok halni’, és katatóniához közeli állapotba zuhant.

A kortárs orvostudomány hosszú évekig sötét szégyenfoltként kezelte, hogy Nork állapotára sem racionális magyarázatot, sem megfelelő gyógymódot nem tudtak találni. Először a család, majd a Holistate Olaj kezdeményezésére a világ minden tájáról érkeztek

specialisták, akik ezerféleképpen vizsgálták Norkot, de mindenki ugyanarra a diagnózisra jutott – miszerint az ötvenéves csúcsvezető depressziós, szervi tünete nincs, és saját választása, hogy kizárja a külvilágot. Ez azonban nem állt teljes összhangban Nork viselkedésével – sem tudatos, sem reflexszerű reakciókat nem mutatott semmilyen kommunikációra, nem érdekelték a hírek, és az elé rakott étellel-itallal sem foglalkozott – még csak a szeme sem rebbent, amikor 1 teljes étlen-szomjan töltött nap után a neje sírva könyörgött, hogy legalább vizet vegyen magához.

Az infúzió és egyéb mesterséges tápanyagokon eltöltött negyedik hét után az utolsó orvosi delegáció is eltávozott, és mindenki hivatalosan is széttárta a karját – az esetet úgy minősítették, hogy Herman Nork egyfajta különleges éberséggel párosuló kómába esett, és az orvostudomány lehetőségein felül áll, hogy segítsenek rajta. Herman azonban tévedett, amikor azt gondolta, hogy most már a haláláig békessége lesz – alig telt el pár nap, amikor a betegágya mellett füttyörészve és szélesen vigyorogva megjelent Jordan Grace.

Grace hírhedt zugpszichológus volt az ország túlsó végében, és azon kevés emberek egyike, akit Herman nyíltan és megveszekedetten gyűlölt, mert meg volt győződve róla, hogy Judynak korábban viszonya volt a simulékony modorú terapeutával, és jó eséllyel ez a viszony még nem is ért teljesen véget. A felbukkanása szinte villámcsapásként érte a Holistate Olaj fejét, akinek a fantáziája azonnal megtelt buja képekkel a felesége és Grace főszereplésével, és igen kevésen múlt, hogy egy óvatlan megnyilvánulással elárulja: a tudomány által

megmagyarázhatatlannak minősített betegsége igazából nem is annyira súlyos.

Grace egy darabig önelégülten szemlélte Hermant, majd a sietség minden látható jele nélkül szemügyre vette a szoba berendezését. Végül leült az ágy szélére, megveregette az átkataton férfi arcát, és a következőket mondta:

‘Hello, Herman. Nagyon ügyesen alakítod ezt a megoldhatatlan betegséget, és le vagyok nyűgözve, hogy mindenkit becsapsz vele, de a többiekkel ellentétben én nem törődöm veled, és egy percre sem hiszem el, hogy bármi bajod lenne. Vagy ha tévedek, akkor meg tök mindegy, mert úgysem hallasz. Nem szükséges reagálnod, már csak azért sem, mert tudom, hogy úgysem fogsz.’ Grace kis szünetet tartott, majd folytatta a némileg radikális kúrát. ‘Szóval, a lényegnél maradva, Te itt játszod a hattyú halálát, mert ötvenéves korodra rájöttél, hogy meg fogsz halni? Anyádék nem szóltak előre? Komolyan, Herman, olyan vagy, mint egy óvodás. Nézd meg az apádat, lassan nyolcvanéves lesz, kicsattan az egészségtől, kergeti a nála hatvan évvel fiatalabb lányokat, és egy percre sem aggódik azon, hogy mikor jön el érte a Kaszás.’ Újabb hatásszünet – Herman dühét fokozta, hogy Grace ilyen jól képben van a családi ügyeivel, és minden biztonnyal tudja, mennyire gyűlöli az apját, akit meggyőződéssel hibáztatott anyja öngyilkosságáért. A pszichológus vigyorgott, és folytatta. ‘Te meg ahelyett, hogy élveznéd a kényelmes életedet, mit csinálsz? Itt fekszel, sajnáltatod magad, a vállalat, amit vezetsz, krízishelyzetbe került a fej hiánya miatt, és a családod halálra aggódja magát érted. Szörnyű. Amúgy a

családodról, és legelsősorban a nejedről jut eszembe, nem gondolkodtál még azon, hogy miért vagyok itt?’

Herman Nork önuralma utolsó morzsáit fogyasztotta, és biztos volt benne, hogy a szeme megmozdult. A homlokán megjelenő néhány izzadtságcsepp pedig visszavonhatatlanul elárulta, hogy teljes tudatában van annak, amit hall. Grace még egy kicsit várt, majd színpadiasan felültette Hermant, az ágy mellé térdelt, és egész közelről a szemébe nézett. ‘Ha nem sejtened, akkor elárulom. A legkevésbé sem érdekel, hogy mi lesz veled, vagy a nyomorult cégeddel. Három perc múlva ki fogok menni innen, és közölni fogom mindenkivel, hogy nem tudok segíteni. Miután ma este nincs repülő, amivel haza tudnék menni, a feleséged, aki egyébiránt egy tündér, el fog szállásolni az egyik vendégszobában. Korán fogok nyugovóra térni, majd amikor a ház már elcsendesedett, akkor be fogok osonni a hálósobátokba, ott fogom tölteni az egész éjszakát, és olyan boldoggá fogom tenni Judyt, amiről az elmúlt tíz évben nem is álmodott, és...’

Jordan Grace eddig jutott a színes beszámolóban, amikor Herman Nork előtt vörösbe fordult a világ, kivicsorította a fogait, és baljával egy irtózatosszerű ütéssel vitt be a vigyorgó pszichológusnak. Azaz csak akart – az a horog, ami normál körülmények között minden bizonnyal percekre szóló eszméletvesztést okozott volna, Nork legyengült fizikai állapotában éppen csak odaért, és meg sem rendítette az áldozatot. Grace változatlan arckifejezéssel figyelte Hermant, aki egy pillanatig döbbenetesen nézett, majd hátravetette magát az ágyában, és erőtlenül nevetni kezdett.

‘Te kötélrevaló szarházi, te!’ vetette oda, miközben elgyengült tagjai rázkódtak a kacagástól. ‘Ezt tanítja az orvosi etika, hogy így kell beszélni egy súlyos beteggel?’

‘Annyira vagy beteg, mint én,’ válaszolta Grace hűvösen. ‘Nem viccelek, tényleg röhejesnek tartom, amit műveltél. Rájössz, hogy meg fogsz halni, és nem csinálsz semmit, mert úgy érzed, hogy nincs miért – és ezt e kényszeredett semmittevést ráerőszakolod az egész szervezetedre. De a legviccesebb az egészben, hogy itt járt egy rakás orvos, és a kivételes akaraterődöt összekeverte valamiféle katatóniával. Néha sírnom kell az emberi hülyeségtől – amikor Judy felhívott, én azonnal kitaláltam, mi bajod van. És ha már Judy szóba került, jobb is, ha megyek, és begyűjtöm a fizetségetem tőle.’

‘Szükségtelen. Majd én kifizetlek, nem kell emiatt Judy közelébe menned.’

Grace ránézett, és egy gonosz félmosoly kíséretében ennyit mondott ‘Igazán vonzó az ajánlatod, Herman, de azért Tőled nem lenne ugyanaz,’ majd elhagyta a szobát.

Legyengült állapotában Nork egy kicsit lassabban rakta össze a képet, de így is csak néhány másodpercre volt szüksége, hogy felkiáltson, kiugorjon az ágyból, majd a lábain töltött egyetlen másodperc után összerogyjon. Őrjöngve, habzó szájjal vonszolta magát az ajtóhoz, gigászi erőfeszítéssel feltornászta magát a kilincsig, és továbbkúszott a ház nappaliként szolgáló terébe, ahol Jordan Grace már az erősen vonakodó Judyt ölelgette.

‘Engedd el, Te senki!’ üvöltötte a legyengült vállalatvezető magából kikelve. ‘Hogy képzeled, hogy a feleségetem fogdosod?’

Grace szembefordult a habzó szájú, földön vonagló férfival, egyik karjával Judy derakán. ‘Üzletet kötöttünk. A fizetség holnap reggelig kerül rendezésre,’ mondta hűvös arccal, de alig palástolva önelégültségét.

‘Ehhez nincs jogotok!’

Erre a mondatra az eddig kínlódó arckifejezést vágó Judy lángvörösre váltott. ‘Nincs jogunk, Herman? Nekünk nincs jogunk? Neked van ahhoz jogod, hogy hetekig mindenkit hülyének nézz, százezreket költs el a farkasszemezős játékkodra, és hagyd, hogy összeaggódjak magamnak miattad egy gyomorfekélyt? Nekem pedig nincs jogom ahhoz, hogy a „meggyógyításodért” kialkudott árat megfizessem? Hát vedd tudomásul, hogy a lelkem (és a testem) mélyén egyáltalán nem bánom, hogy odaigértem magamat Jordannek. Gyerünk, szépfiú!’ fordult a meglepetten vigyorgó pszichológushoz, és elvonszolta magával a vendégszobák irányába. A férfi amolyan „széttárom a karom” tekintettel visszavigyorgott a levegő után kapkodó Norkra, és engedett az erőszaknak.

Herman Nork ereje végső megfeszítésével visszakúszott a szobájába, magára zárta az ajtót, és sokáig, nagyon sokáig fekvé maradt a padlón. Tombolt volna, de nem volt hozzá ereje. Üvöltött volna, de félt, hogy a felesége és a szeretője (máris így gondolt Jordan Grace-re), meghallják, és nevetnek rajta. Nem tehetett jobbat, mint ... mint hogy megerősödik egy kicsit? Talán ez a megoldás, legalábbis rövid távon. Odakúszott az asztalhoz, ahol az utolsó orvoscsoport otthagytott egy étrendből és mozgásterápiából álló javaslatcsomagot arra az esetre, ha magához térne, és az interkomon magához hívatta

személyi titkárát. Norman Felsey, az öreg titkár, aki inkább volt inas és komornyik, örömeiben megszólalni sem tudott, csak boldogan bólogatott, ahogy Nork elmesélte neki, hogy váratlanul felébredt, és görcsös rohamai voltak, eközben levetette magát a padlóra, de most egészen jól érzi magát, csak nagyon gyenge, és borzasztóan éhes. A házban senki nem láthatja ilyen állapotban, ezért a következő napok során minden utasítását igen diszkréten kell végrehajtani. A titkár elment, majd rövidesen visszatért az első étrendi ponttal, amely ugyan sajnos nem tartalmazott félig nyers marhasültet, de még így is nagyon jólesett a kimerült Norknak. Bekúszott az ágyába, és egy tizennégy órás alvás után sokkal jobb erőben, viszont lényegesen sötétebb hangulatban ébredt.

A napot Herman a megerősödését elősegítő gyakorlatokkal töltötte. Senki sem zavarta meg, kivéve a titkárt, aki kétóránként hordta a tápértékben erős, de ízben csak lassan javuló, és mennyiségüket tekintve csaknem megalázó étrendi elemeket, Herman pedig a gyengeségét leküzdve elvégezte az első három nap fizioterápiás programját. Estére borzasztóan elfáradt, de elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy végrehajtsa az aznapra kitűzött egyetlen fennmaradó feladatot – meg kell szabadulnia a feleségétől és a szeretőjétől. Abban teljesen biztos volt, hogy Jordan Grace nem tett olyan elegáns gesztust, hogy a nap folyamán csendesen eltűnjön.

Jól számított. Kicsit lassan, kicsit bicegve, de emelt fővel kísértalt a nappali térbe, és ott találta a feleségét és a pszichológust. Herman halvány elégtételt érzett, mert a szobában tapintani lehetett a feszültséget – láthatóan Judy

nem érezte magát komfortosan újdonsült szexuális partnere társaságában. Grace ellenben teljesen ellazultan terpeszkedett a kényelmes fotelben – kíváncsi szemekkel nézett a ház urára, miközben jobb kezét Judy combján nyugtatta.

‘Jó estét mindenkinek,’ biccentett az ülők felé a beteg.

‘Szervusz, Herman,’ felelte Judy és Grace szinte egyszerre. A három ember rövid ideig szótlánul figyelte egymást.

‘Nos,’ folytatta Nork, ‘nem kenyerem a köntörfalazás, úgyhogy rögtön a tárgyra is térnék. Judy, bocsánatodat kell kérnem. Bár nem szándékosan csináltam, és nem akartalak vele bántani, ennek ellenére nem volt jogom így játszani Veled hetekig. Ezért elfogadom, hogy Te sem tartozol nekem elszámolással a cselekedeteiddel kapcsolatban.’

Judy szomorúan bólintott, de nem szólt semmit, csak nézett szomorú szemekkel a férjére.

‘Mindazonáltal, azután, ami tegnap történt, teljességgel lehetetlennek tartom, hogy a továbbiakban együtt éljünk. Keresd fel a család jogtanácsosát, és egyezz meg vele a válás feltételeiről. Én mindenbe bele fogok egyezni, ami fair.’

Judy ismét bólintott, majd sóhajtott egyet, de továbbra sem szólalt meg. Nork ennél azért többre számított, és rosszkedvűen a pszichológushoz fordult.

‘Jordan, Neked pedig köszönöm, amit értem tettél. Egy utolsó mocskos disznó vagy, de ez nem változtat azon a tényen, hogy nélküled most nem lennék talpon. A Holistate Olaj kétfélmillió dollárt ígért annak, aki megoldást talál az állapotomra, ezt a pénzt meg fogod kapni a magánvagyonomból.’

A felesége erre már nem bírta tovább. ‘Szóval kifizetsz kétmillió dollárt, csak nehogy azt kelljen érezned, hogy nekem köszönheted a... a...’ Judy nem tudta folytatni, remegni kezdett a szája, és könnycseppek jelentek meg a szemében. Nork hűvösen ránézett. ‘Ennek semmi köze Hozzád, Judy. Amit Te tettél, soha nem fogom elfelejteni – semmilyen értelemben. Azért ajánlok kézzelfogható fizetséget a doktor úrnak, mert feltételeket is fogok szabni.’

A pszichológus és a feleség kérdően nézett Norkra, aki alig állt már a lábán, de azért halványan elmosolyodott.

‘Nos, aggodalomra semmi ok, nem drámai dolgokat kérek, csupán titoktartást. A hivatalos verzió annyi lesz, hogy váratlanul és megmagyarázhatatlan módon magamhoz tértem. Végső soron minden orvoscsoport úgy távozott, hogy ebben kell reménykedni, igaz? Nem történt más, mint hogy imáink meghallgattatásra találtak.’ fejezte be a mondatot Nork erős szarkazmussal. ‘Elfogadható?’

Judy bólintott, és újra szótlanságba merült. Jordan Grace a homlokát ráncolta.

‘Nem tetszik ez nekem. Ha kétmillió dollárt önszántadból adsz a hallgatásomért, akkor az jóval többet érhet. Érdekelne, vajon mennyit?’

Nork ismét elmosolyodott. ‘Egészen pontosan kétmillió dollárt. Nem az isztambuli piacon vagyunk, Jordan. Inkább örülj, hogy az összes egyéb... járandóság mellett még ingyen kapsz annyi pénzt, hogy a jövőben egy percet se kelljen dolgoznod, és annyi italt és kurvát vehess, amennyit csak erővel bírsz.’

Judy az utolsó mondatra megremegett, Grace pedig fennhéjázva vágta vissza:

‘Engem ugyan nem fogsz megvenni, Herman Nork! Ugyan mit teszel, ha mégis eljár a szám?’

‘Megöletlek,’ válaszolta Nork nyugodtan.

‘Nehogy azt hidd, hogy megijedek Tőled!’ csattant fel a pszichológus, de volt a hangjában némi bizonytalanság – a Holistate Olaj fejeként Nork kiterjedt... nos, erőforrások felett rendelkezett.

‘Kedves Jordan, távol álljon tőlem, hogy ijesztgetni akarjalak. Kérdeztél valamit, és erre őszintén válaszoltam. A még őszintébb válasz úgy hangzik, hogy halálod után a nevedet is meghurcoltatom, hogy még véletlen se merüljön fel senkiben, hogy a rólam szóló meséd igaz. De semmi okod aggódni – ha elfogadod a pénzt, akkor szimplán jól jártál, ha pedig kalandorkodni akarsz a történettel, azt sem tudom megtiltani. Most pedig az a kérésem, hogy távozz a házamból.’

Grace teleszívta levegővel a mellkasát, és válaszolni készült, de Judy Nork a karjára tette a kezét.

‘Elég ebből a gyermekes kakasviadalból. Felnőtt emberek vagyunk, nem? Mi sem természetesebb, hogy minden a legnagyobb titokban marad. Mindenki megkapja a fizetségét, és mindenki jól jár. Ez így korrekt üzlet, nem igaz, Herman?’

‘Igen, így korrekt,’ felelte Nork bizonytalanul. Nem teljesen értette, hogy felesége, aki világéletében érzelmi alapon működött, miért beszél hirtelen üzletről.

‘Akkor rendben is vagyunk. Herman, biztosan nagyon fáradt vagy, ideje lepihened. Én majd kikísérem Jordant, és senki nem fog zavarni. Jó éjszakát!’

Nork össze volt zavarodva neje hirtelen fordulatától (végső soron öt perccel korábban még a sírás határán volt),

de nem volt ereje ellenkezni. Hűvösen elbúcsúzott és a szobájához bicegett, behozatta az aznap esti utolsó étkezést, és lerogyott az ágyába. Elégedett volt a nappal, biztosan tudta, hogy helyesen cselekedett, de azért bujkált benne valami rossz érzés. ‘Majd reggelre jobb lesz’, gondolta, aztán ereje megfeszítésével felkelt, és visszaóvakodott a nappali ajtajához, hogy kihallgassa a két ember beszélgetését, akiket életében többet nem akart látni.

‘... hogy ennyire elfajulnak a dolgok,’ mondta éppen Grace, amikor Herman hallótávolságon belülre ért. ‘Én... szóval... de mindegy is. Figyelj csak, Judy, hajnalban megy egy repülő hazafelé – ha addig itt maradnék, biztosan senki nem venné észre...’

‘Jordan,’ hallotta Herman a neje hangját, amelyet a szomorúságba oltott enyhe gúnytól embertelenül vonzónak érzett, ‘ezt még Te sem gondolhatod komolyan.’

‘Nos, nem igazán, nem... de... egy próbát azért megért,’ felelte Grace tőle szokatlanul bizonytalan hangon. ‘Tudod, sajnálom, hogy ilyen állapotban tért vissza a férjed.’

Judy nem válaszolt. Rövid szünet után Grace felsóhajtott, majd valami cuppant, amitől Herman majdnem szívrohamot kapott, aztán a pszichológus távolodó csoszogása hallatszott – Nork szinte látta maga előtt a komikus mozgást mintegy utolsó kísérletként arra, hogy Judy esetleg megsajnálja, és ne engedje szállodában aludni.

Nork még percekig állt az ajtó mellett falnak támaszkodva, és már elindult visszafelé, amikor még egyszer felcsendült Judy hangja. ‘Aligha a Te hibád, Jordan.

Ha jobban belegondolok, az elmúlt tíz évben végig pontosan ilyen volt.’ Nork óvatosan belesett a nappaliba, de Judy egyedül volt. Összetörten, nagyon magányosan állt ott, de mielőtt a férjén erőt vehettek volna az érzelmei, felegyenesedett, megigazította a ruháját, magához vette a táskáját és a hitelkártyáját, majd kísétált a szobából – Herman akkor látta életében utoljára.